

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 806

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 15 noiembrie 2011

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 1.128 din 13 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147 alin. 2 cu referire la art. 255 alin. 1 și art. 257 alin. 1 din Codul penal	2–3
Decizia nr. 1.130 din 13 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 83 alin. 1 din Codul penal.....	3–4
Decizia nr. 1.158 din 15 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 384 ¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă.....	5–6
Decizia nr. 1.160 din 15 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 580 ² din Codul de procedură civilă	6–7
Decizia nr. 1.164 din 15 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 și 34 din Codul de procedură civilă	7–9
Decizia nr. 1.168 din 15 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 1, 3 și 5 din Codul penal	9–11
Decizia nr. 1.174 din 15 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 7 și 10 din Codul de procedură penală	11–13
Decizia nr. 1.178 din 15 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 2 din Codul de procedură penală	13–15
Decizia nr. 1.181 din 15 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 10 din Codul de procedură penală	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.128**

din 13 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147 alin. 2 cu referire la art. 255 alin. 1 și art. 257 alin. 1 din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 255 alin. 1 și art. 257 alin. 1 din Codul penal, excepție ridicată de Sorin Cigan în Dosarul nr. 4.689/111/2009 al Tribunalului Bihor — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.734D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.689/111/2009, **Tribunalul Bihor — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 255 alin. 1 și art. 257 alin. 1 din Codul penal.**

Excepția a fost ridicată de Sorin Cigan cu ocazia soluționării unei cauze penale privind săvârșirea infracțiunilor prevăzute și pedepsite de art. 255 și art. 257 din Codul penal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 147 alin. 2 cu referire la art. 255 alin. 1 și art. 257 alin. 1 din Codul penal încalcă dreptul de proprietate privată și libertatea economică, precum și prevederile referitoare la promovarea obiectivelor europene ale sportului din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, întrucât extinderea calității de funcționar, cerință esențială pentru incriminarea infracțiunilor de dare de mită sau trafic de influență, la orice salariat care exercită o însărcinare în serviciul unei persoane juridice de drept privat, în speță sportivii semi-profesioniști sau profesioniști, lărgeste, fără vreo justificare legitimă și constituțională și în absența unui interes general, regimul de „public”, în înțelesul prevăzut de art. 145 din Codul penal. Mai arată că, potrivit noului Cod penal, poate fi subiect activ al infracțiunilor de dare de mită și trafic de influență numai funcționarul public, astfel cum este definit de art. 175 din noul Cod penal.

Tribunalul Bihor — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile

de lege criticate nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 255 alin. 1 și art. 257 alin. 1 din Codul penal. Din notele scrise ale autorului excepției, depuse în motivarea criticii, reiese, însă, că aceasta privește dispozițiile art. 147 alin. 2 cu referire la art. 255 alin. 1 și art. 257 alin. 1 din Codul penal. Prin urmare, Curtea se va pronunța asupra acestor prevederi de lege, care au următorul cuprins:

— Art. 147 alin. 2: „*Prin «funcționar» se înțelege persoana menționată în alin. 1, precum și orice salariat care exercită o însărcinare în serviciul unei alte persoane juridice decât cele prevăzute în acel alineat.*”;

— Art. 255 alin. 1: „*Promisiunea, oferirea sau darea de bani ori alte foloase, în modurile și scopurile arătate în art. 254, se pedepsesc cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.*”;

— Art. 257 alin. 1: „*Primirea ori pretinderea de bani sau alte foloase ori acceptarea de promisiuni, de daruri, direct sau indirect, pentru sine ori pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 10 ani.*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (2) privind garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate privată, ale art. 45 referitoare la libertatea economică și ale art. 135 alin. (1) privind economia de piață, precum și a prevederilor art. 165 alin. (1) teza a doua referitoare la promovarea obiectivelor europene ale sportului din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 147 alin. 2 cu referire la art. 255 alin. 1 din Codul penal au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție invocate și în prezenta cauză și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 1.197 din 30 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 732 din

3 noiembrie 2010, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, reținând că dispozițiile de lege criticate nu aduc atingere niciunei dispoziții și niciunui principiu din Constituție, ci se întemeiază pe acestea. Dacă, potrivit prevederilor art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, reglementarea statutului funcționarilor publici se face prin lege organică, deci de către legiuitor, cu atât mai mult reglementarea statutului juridic al celorlalți funcționari este de atributul legiuitorului. Întrucât Constituția nu definește noțiunile de „funcționar public” și de „funcționar”, rămâne în sarcina exclusivă a legiuitorului să le definească. Este ceea ce Codul penal, care este o lege organică, face prin dispozițiile art. 147, în conformitate cu prevederile art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, în sensul cărora infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora se reglementează prin lege organică.

Totodată, Curtea a reținut că, potrivit art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, legiuitorul are deplina libertate de a stabili infracțiunile, ceea ce presupune nu numai incriminarea

modalității de comitere a acestora, ci și, în anumite situații, circumstanțierea subiectului activ sau a celui pasiv. Prin urmare, noțiunea de „funcționar”, la care se raportează incriminarea prevăzută de dispozițiile art. 255 alin. 1 din Codul penal, nu este de rang constituțional, definirea și reglementarea statutului acestei categorii de salariați fiind de domeniul legii.

Pentru aceste considerente nu pot fi primite susținerile de neconstituționalitate a prevederilor de lege criticate referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 44 alin. (2), art. 45 și art. 135 alin. (1) din Constituție.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin decizia mai sus menționată, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, inclusiv în ceea ce privește dispozițiile art. 257 alin. 1 din Codul penal, față de care nu au fost formulate critici distincte.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147 alin. 2 cu referire la art. 255 alin. 1 și art. 257 alin. 1 din Codul penal, excepție ridicată de Sorin Cigan în Dosarul nr. 4.689/111/2009 al Tribunalului Bihor — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.130

din 13 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 83 alin. 1 din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 83 alin. 1 din Codul penal, excepție ridicată de Sergiu-Vasile Cioran în Dosarul nr. 658/309/2009 al Tribunalului Sălaj — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.811D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât autorul acesteia solicită, în realitate, modificarea dispozițiilor de lege criticate.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 1 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 658/309/2009, **Tribunalul Sălaj — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 83 alin. 1 din Codul penal.**

Excepția a fost ridicată de Sergiu-Vasile Cioran cu ocazia soluționării unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că art. 83 alin. 1 din Codul penal, care reglementează revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei în cazul săvârșirii unei infracțiuni, încalcă dispozițiile constituționale privind egalitatea în fața legii și a autorităților publice și interzicerea torturii și a oricărui fel de pedeapsă sau de tratament inuman ori degradant, întrucât regimul sancționator instituit, și anume cumulul aritmetic al pedepselor, constituie, în esență, o pedeapsă inumană. Arată că, *de lege ferenda*, art. 83 alin. 1 din Codul penal ar trebui fie să prevadă doar ca pe o posibilitate aplicarea de către instanță a cumulului aritmetic al pedepselor, fie să instituie o serie de excepții în situația menținerii obligativității acestui cumul.

Tribunalul Sălaj — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile art. 83 alin. 1 din Codul penal nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Legea fundamentală invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 83 alin. 1 din Codul penal, excepție ridicată de Sergiu-Vasile Cioran în Dosarul nr. 658/309/2009 al Tribunalului Sălaj — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 83 alin. 1 din Codul penal, având următorul cuprins: „*Dacă în cursul termenului de încercare cel condamnat a săvârșit din nou o infracțiune, pentru care s-a pronunțat o condamnare definitivă chiar după expirarea acestui termen, instanța revocă suspendarea condiționată, dispunând executarea în întregime a pedepsei, care nu se contopește cu pedeapsa aplicată pentru noua infracțiune.*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în fața legii și a autorităților publice și ale art. 22 alin. (2) privind interzicerea torturii și a oricărui fel de pedeapsă sau de tratament inuman ori degradant.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției nu formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci solicită, în realitate, modificarea art. 83 alin. 1 din Codul penal, în sensul ca prevederile de lege criticate fie să prevadă doar ca pe o posibilitate aplicarea de către instanță a cumulului aritmetic al pedepselor, fie să instituie o serie de excepții în situația menținerii obligativității acestui cumul. O asemenea solicitare nu intră, însă, în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, conform art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

În plus, principiul constituțional privind interzicerea torturii și a oricărui fel de pedeapsă sau de tratament inuman ori degradant este inaplicabil în cauza de față.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate va fi respinsă ca inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.158

din 15 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 384¹ alin. 2
din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 384¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Niros Distribuție” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 3.626/94/2010 al Judecătoriei Buftea și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.146D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.626/94/2010, **Judecătoria Buftea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 384¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Niros Distribuție” — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect o cerere de autorizare a pătrunderii în încăperi.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că procedura instituită de art. 384¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă îngrețește dreptul la un proces echitabil, judecătorul fiind obligat să pronunțe o soluție fără a analiza în concret dacă există motive pentru care intrarea în încăperi nu poate fi încuviințată. Ca urmare, reclamantul are o poziție privilegiată față de pârât, poziție care este determinată de posibilitatea soluționării cererii fără citarea părților și de caracterul executoriu de drept al hotărârii. Dispozițiile criticate înclină balanța procesului în mod nejustificat, permițând instanței să dispună o măsură care ar putea fi exercitată abuziv, cu atât mai mult cu cât titlul nu îl constituie o hotărâre judecătorească în cadrul căreia părțile să se fi putut apăra.

Judecătoria Buftea apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 384¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins: *„În cazul altor titluri executorii decât hotărârile judecătorești, la cererea executorului judecătorec, instanța de executare va autoriza, prin hotărâre, intrarea în locurile menționate la alin. 1. Instanța se pronunță de urgență în camera de consiliu, fără citarea părților, prin hotărâre irevocabilă și executorie.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind accesul liber la justiție, art. 24 alin. (1) referitor la dreptul la apărare și art. 45 privind libertatea economică. De asemenea, sunt considerate a fi încălcate și prevederile art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate în raport cu critici similare, formulate chiar de autoarea prezentei excepții de neconstituționalitate, iar prin Decizia nr. 767 din 16 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 25 iulie 2011, a respins excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Astfel, Curtea a observat că dispozițiile art. 384¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă prevăd că, în vederea executării unui titlu executoriu care nu este hotărâre judecătorească, în cazul neîndeplinirii de bunăvoie a obligației de plată, executorul judecătorec poate intra în încăperile ce reprezintă domiciliul, reședința sau sediul unei persoane, precum și în orice alte locuri, numai după ce instanța de executare va emite o hotărâre care să autorizeze această operațiune. Or, Curtea a constatat că necesitatea obținerii acestei autorizații din partea instanței judecătorești constituie o garanție pentru debitorul executat silit, de natură a împiedica exercitarea abuzivă a drepturilor ce decurg din titlul executoriu împotriva sa, astfel încât nu poate reține încălcarea vreunei dispoziții constituționale.

Curtea a reținut că dispozițiile legale criticate sunt deopotrivă aplicabile tuturor persoanelor care se află în aceeași situație, în aceeași poziție procesuală, respectiv de debitor ale cărui bunuri sunt urmărite prin măsuri de executare silită, pe baza unor hotărâri judecătorești definitive și irevocabile. Nu sunt instituite privilegii sau discriminări și, ca atare, este neîntemeiată critica de neconstituționalitate privind încălcarea dispozițiilor art. 16

alin. (1) din Constituție referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice.

O asemenea prevedere nu constituie nicio îngrădire a liberului acces la justiție sau a dreptului la apărare, întrucât acesta, ca, de altfel, orice drept fundamental, consacrat ca atare de Constituție, are caracter legitim numai în măsura în care este exercitat cu bună-credință, în limite rezonabile, cu respectarea drepturilor și intereselor în egală măsură ocrotite ale celorlalte subiecte de drept. Curtea a constatat că stabilirea de către legiuitor a acestor limite nu aduce nicio îngrădire dreptului în

sine, ci, dimpotrivă, creează premisele valorificării sale în concordanță cu exigențele generale proprii unui stat de drept.

Pe de altă parte, Curtea a reținut că, în temeiul prevederilor art. 27 alin. (2) lit. a) din Constituție, pentru executarea unei hotărâri judecătorești se poate deroga prin lege de la principiul inviolabilității domiciliului sau reședinței, sub acest aspect textul de lege criticat fiind reflexia normei constituționale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia menționată își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 384¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Niros Distribuție” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 3.626/94/2010 al Judecătoriei Buftea.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.160

din 15 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 580² din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

inadmisibilă, întrucât aceasta vizează probleme de interpretare și aplicare a legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.671/325/2010, **Judecătoria Timișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 580² din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Dorin Moise într-o cauză având ca obiect autorizarea executării obligației de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile criticate sunt contrare art. 21 alin. (3) și art. 44 din Constituție, în cazul în care instanța de judecată ar autoriza ducerea la îndeplinire a unei obligații de a face de o terță persoană cu privire la un bun imobil, în cazul inexistenței unui titlu executoriu opozabil tuturor proprietarilor (coproprietarilor) bunului imobil. De asemenea, arată că dreptul de proprietate este garantat de Constituția României și de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, limitările acestui drept putând fi statuate prin lege, iar în cazul nerespectării acestor limitări, proprietarul putând fi

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 580² din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Dorin Moise în Dosarul nr. 2.671/325/2010 al Judecătoriei Timișoara și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.346D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca

constrâns printr-o hotărâre judecătorească, pronunțată în temeiul legii.

Judecătoria Timișoara opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 580² din Codul de procedură civilă, cu următoarea redactare: „*Dacă debitorul refuză să îndeplinească o obligație de a face cuprinsă într-un titlu executoriu, în termen de 10 zile de la primirea somației, creditorul poate fi autorizat de instanța de executare, prin încheiere irevocabilă, dată cu*

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 580² din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Dorin Moise în Dosarul nr. 2.671/325/2010 al Judecătoria Timișoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.164

din 15 septembrie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 și 34
din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

citarea părților, să o îndeplinească el însuși sau prin alte persoane, pe cheltuiala debitorului.”

În opinia autorului criticii de neconstituționalitate, aceste dispoziții de lege contravin prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate prevăd posibilitatea autorizării creditorului de către instanța de executare de a îndeplini — pe cheltuiala debitorului — o obligație de a face, în cazul în care debitorul refuză îndeplinirea acestei obligații cuprinse într-un titlu executoriu. Indiferent care este obiectul obligației de a face, debitorul este ținut să îndeplinească obligația și să se conformeze dispozițiilor cuprinse în titlul executoriu. Însă autorul excepției de neconstituționalitate este nemulțumit de faptul că titlul executoriu obținut de creditorul obligației de a face este opozabil, în cauza sa, numai unui singur coproprietar al bunului imobil, nu și celorlalți.

Curtea constată că ipoteza relevată de autorul excepției vizează o situație particulară și eventuală la care s-ar circumscrie aplicarea textului criticat, însă, într-o asemenea ipoteză, competența de a se pronunța aparține instanței de judecată și nu Curții Constituționale. În aceste condiții, având în vedere dispozițiile art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 și 34 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Alexandrina Răducu în Dosarul nr. 2.345/280/2009 al Judecătoria Pitești — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.586D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.345/280/2009, **Judecătoria Pitești — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 și 34 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Alexandrina Răducu cu ocazia soluționării unei cauze civile având ca obiect partaj judiciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că prevederile criticate creează un dezechilibru între justițiabilul care cere recuzarea unui judecător și judecătorul recuzat, deoarece la judecarea cererii de recuzare poate participa, pentru a-și susține cauza, doar judecătorul respectiv, iar nu și partea care a depus cererea. Astfel, este încălcat dreptul la apărare prevăzut de dispozițiile constituționale și convenționale.

Judecătoria Pitești — Secția civilă opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

C U R T E A,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 31 și 34 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

— Art. 31: „*Instanța decide asupra recuzării, în camera de consiliu, fără prezența părților și ascultând pe judecătorul recuzat.*”

Nu se admite interogatoriul sau jurământul ca mijloc de dovadă a motivelor de recuzare.

În cursul judecării cererii de recuzare nu se va face niciun act de procedură.”;

— Art. 34: „*Încheierea prin care s-a încuviințat sau respins abținerea, ca și aceea prin care s-a încuviințat recuzarea, nu este supusă la nicio cale de atac.*”

Încheierea prin care s-a respins recuzarea se poate ataca numai odată cu fondul.

Când instanța superioară de fond constată că recuzarea a fost pe nedrept respinsă, reface toate actele și dovezile administrate la prima instanță.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autoarea excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 referitor la garantarea dreptului la apărare și art. 124 alin. (2) referitor la înfăptuirea justiției. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 privind dreptul la un proces echitabil și art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate în raport cu critici similare.

Astfel, în jurisprudența sa, spre exemplu Decizia nr. 369 din 22 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 9 mai 2011, sau Decizia nr. 754 din 31 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 975 din 6 decembrie 2006, Curtea a reținut că dispozițiile criticate nu încalcă principiul constituțional al accesului liber la justiție și al dreptului la apărare. Aceasta, deoarece judecarea cererii de recuzare nu vizează fondul cauzei și nu presupune în mod necesar dezbateri contradictorii, instanța pronunțând în ședință publică o încheiere asupra recuzării, prin această reglementare legiuitorul având în vedere instituirea unei proceduri simple și operative de soluționare a acestei cereri. Încheierea prin care s-a respins recuzarea se poate ataca odată cu fondul, instanța de control judiciar urmând a reface toate actele și dovezile administrate la prima instanță, atunci când constată că cererea de recuzare a fost pe nedrept respinsă. Totodată, Curtea a reținut că cererea de recuzare nu constituie o acțiune de sine stătătoare, având ca obiect realizarea sau recunoașterea unui drept subiectiv al autorului cererii, ci o procedură integrată procesului în curs de judecată, al cărei scop este tocmai asigurarea desfășurării normale a judecării, iar nu împiedicarea accesului la justiție. Tocmai în considerarea acestui principiu constituțional, consacrat de prevederile art. 21 din Legea fundamentală, legiuitorul a prevăzut posibilitatea atacării numai odată cu fondul a încheierii prin care s-a respins cererea de recuzare, spre deosebire de încheierile prin care se încuviințează sau se respinge abținerea, precum și de aceea prin care se încuviințează recuzarea, care nu sunt supuse niciunei căi de atac.

În ceea ce privește invocarea înfrângerii prevederilor art. 16 din Constituție, Curtea a constatat că prin dispozițiile legale deduse controlului de constituționalitate legiuitorul nu a instituit un tratament discriminatoriu, ci un regim legal diferit, impus de existența unor situații procesuale diferite, în condițiile în care, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, stabilirea procedurii de judecată intră în competența exclusivă a sa.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 și 34 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Alexandrina Răducu în Dosarul nr. 2.345/280/2009 al Judecătoriei Pitești — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.168

din 15 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 1, 3 și 5 din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 1, 3 și 5 din Codul penal, excepție ridicată de Naziana Slottea și Ion Slottea în Dosarul nr. 2.971/54/2009 al Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.285D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că partea Agenția Națională de Administrare Fiscală a transmis concluzii scrise prin care solicită respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 1, 3 și 5 din Codul penal.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 4.589D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 1 și 3 din Codul penal, excepție ridicată de Ion-Florin Tănase în Dosarul nr. 173/184/2010 al Judecătoriei Balș.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 4.285D/2010 și nr. 4.589D/2010, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 4.589D/2010 la Dosarul nr. 4.285D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.971/54/2009, **Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 1, 3 și 5 din Codul penal.**

Excepția a fost ridicată de Naziana Slottea și Ion Slottea cu ocazia soluționării unei cauze penale având ca obiect săvârșirea infracțiunilor prevăzute și pedepsite de art. 215 alin. 1, 3 și 5 din Codul penal.

Prin Încheierea din 15 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 173/184/2010, **Judecătoria Balș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 1 și 3 din Codul penal.**

Excepția a fost ridicată de Ion-Florin Tănase cu ocazia soluționării unei cauze penale având ca obiect săvârșirea infracțiunilor prevăzute și pedepsite de art. 215 alin. 1 și 3 din Codul penal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că art. 215 alin. 1, 3 și 5 din Codul penal încalcă egalitatea în fața legii și a autorităților publice, dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare, dreptul de proprietate privată, libertatea economică și independența judecătorilor, precum și principiul legalității incriminării. Astfel, consideră că,

prin caracterul vag, de excesivă generalitate al reglementării, prin folosirea necorespunzătoare a unor termeni sau expresii cu semnificații deosebit de cuprinzătoare în ordinea etică și juridică (adevăr, minciună, folos material injust, pagubă, inducere în eroare), dispozițiile art. 215 alin. 1 și 3 din Codul penal aduc atingere liberei inițiative, întrucât creează posibilitatea ca orice neînțelegere dintre partenerii comerciali să fie interpretată drept faptă penală. Prin urmare, prevederile de lege criticate nu îndeplinesc cerințele de accesibilitate și previzibilitate ce trebuie să caracterizeze orice normă de incriminare. În ceea ce privește dispozițiile art. 215 alin. 5 din Codul penal, autorii excepției Naziana Slotea și Ion Slotea susțin că introducerea, prin normă de trimitere, a unui element fix, constând în cuantumul unei pagube materiale mai mari de 200.000 lei, pentru a determina o agravantă a infracțiunii, creează o situație de discriminare, având în vedere că un atare prejudiciu poate influența diferit patrimoniul persoanelor fizice sau juridice în cauză. În plus, instituirea unui astfel de criteriu fix nu permite judecătorului ca în activitatea sa de interpretare a legii să realizeze un echilibru între spiritul și litera legii, cu consecința directă a nesocotirii independenței sale în actul de înfăptuire a justiției. Autorul excepției Ion-Florin Tănase mai arată că legiuitorul nu ține cont de realitățile economice din societatea românească și din plan internațional și nu face diferență în funcție de subiectul activ al infracțiunii, persoană fizică sau persoană juridică, respectiv societate comercială, instituind o sancțiune penală în condițiile în care neîndeplinirea unei obligații contractuale poate decurge și din conjunctura economico-financiară a societății comerciale în cauză, coroborată cu căderea economiei naționale.

Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile art. 215 alin. 1, 3 și 5 din Codul penal nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție invocate de autorii excepției. Face trimitere, în acest sens, la deciziile Curții Constituționale nr. 403/2006 și nr. 709/2006.

Judecătoria Balș consideră că este neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, întrucât art. 215 alin. 1 și 3 din Codul penal nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215 alin. 1, 3 și 5 din Codul penal, având următorul cuprins:

„Inducerea în eroare a unei persoane, prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos material injust și dacă s-a pricinuit o pagubă, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 12 ani.

[...] Inducerea sau menținerea în eroare a unei persoane cu prilejul încheierii sau executării unui contract, săvârșită în așa

fel încât, fără această eroare, cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stipulate, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alineatele precedente, după distincțiile acolo arătate.

[...] Înșelăciunea care a avut consecințe deosebit de grave se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în fața legii și a autorităților publice, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 alin. (1) referitoare la dreptul la apărare, ale art. 44 alin. (1) referitoare la dreptul de proprietate privată, ale art. 45 privind libertatea economică și ale art. 124 alin. (3) referitoare la independența judecătorilor, precum și ale art. 11 alin. (1) și (2) cu privire la raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 referitoare la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne, raportate la prevederile art. 6 paragraful 1 referitoare la dreptul la un proces echitabil și ale art. 7 privind principiul legalității incriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 215 alin. 1 și 3 din Codul penal au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la dispozițiile art. 45 din Constituție și ale art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 403 din 16 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 526 din 19 iunie 2006, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate, reținând că înșelăciunea, în oricare dintre variantele sale, este o infracțiune contra patrimoniului, constând în înșelarea încrederii participanților la raporturile juridice patrimoniale, fapt absolut intolerabil în cadrul acestora. În toate sistemele de drept înșelăciunea ori escrocheria este o faptă incriminată și sever sancționată. Așa fiind, dispozițiile de lege criticate, care reglementează această infracțiune, nu numai că nu aduc atingere libertății economice, ci, dimpotrivă, asigură exercitarea liberei inițiative în condițiile legii, scopul acestora fiind acela de a-i proteja pe cei ce își exercită cu bună-credință drepturile și libertățile economice, comerciale, inclusiv pe cele contractuale.

Cu același prilej, Curtea a statuat că, întrucât textul art. 215 din Codul penal oferă suficiente repere și elemente pentru ca persoana căreia i se adresează să înțeleagă care sunt faptele incriminate de legiuitor, nu poate fi reținută nici critica formulată în raport cu dispozițiile art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la legalitatea incriminării. Prezența în cuprinsul normelor penale criticate a unor noțiuni precum „eroare”, „fapte mincinoase” etc., cu privire la care autorul excepției susține că sunt prea „vagi” și „de excesivă generalitate”, nu determină o lipsă de previzibilitate a normei juridice, elementul material al laturii obiective a infracțiunii de înșelăciune, în toate variantele acesteia, fiind clar circumstanțiat de legiuitor. De altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat, în mai multe cauze, printre care *Hertel împotriva Elveției*, 1998, și *Reckveny contra Ungariei*, 1999, că previzibilitatea legii nu trebuie neapărat să fie însoțită de certitudini absolute. S-a arătat că certitudinea, chiar dacă este de dorit, este însoțită câteodată de o rigiditate excesivă, or, dreptul trebuie să știe să se adapteze schimbărilor de situație. De asemenea, în cauza *Sunday Times împotriva Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord*, 1979, Curtea de la Strasbourg a reținut că există multe legi care se servesc, prin forța lucrurilor, de formule mai mult sau mai puțin vagi ale căror interpretare și aplicare depind de practică.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin decizia mai sus menționată, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Prin urmare, prevederile art. 215 alin. 1 și 3 din Codul penal nu numai că nu aduc nicio atingere dispozițiilor art. 44 alin. (1) din Constituție, ci au fost instituite tocmai în scopul ocrotirii patrimoniului persoanelor fizice și juridice.

În fine, este neîntemeiată și susținerea autorilor excepției referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece aplicarea cerinței procesului echitabil se impune numai în legătură cu procedura de desfășurare a procesului, iar nu și în ceea ce privește cadrul juridic sancționator al faptelor, adică în domeniul dreptului substanțial. Nici din cuprinsul art. 21 alin. (3) din Constituție și nici din cel al art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, respectiv din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, nu se poate desprinde concluzia că aplicarea cerinței procesului echitabil ar trebui să excedeze necesității asigurării garanțiilor

procesuale, spre a se intra în materii din câmpul dreptului substanțial.

În ceea ce privește critica adusă dispozițiilor art. 215 alin. 5 din Codul penal, în raport cu dispozițiile constituționale care consacră egalitatea în drepturi, Curtea, prin Decizia nr. 709 din 19 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 7 noiembrie 2006, a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, statuând că incriminarea mai severă a infracțiunii de înșelăciune care a avut consecințe deosebit de grave, prin asemenea consecințe înțelegându-se, potrivit art. 146 din Codul penal, „o pagubă materială mai mare de 200.000 lei sau o perturbare deosebit de gravă a activității, cauzată unei autorități publice sau oricăreia dintre unitățile la care se referă art. 145, ori altei persoane juridice sau fizice”, dă expresie politicii penale a statului și nu aduce atingere, sub niciun aspect, egalității în drepturi.

În același sens este și Decizia nr. 745 din 1 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 19 iulie 2010.

Deoarece nu au apărut elemente noi, care să impună reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 1, 3 și 5 din Codul penal, excepție ridicată de Naziana Slotea și Ion Slotea în Dosarul nr. 2.971/54/2009 al Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și de Ion-Florin Tănase în Dosarul nr. 173/184/2010 al Judecătorei Balș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.174

din 15 septembrie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 și 10
din Codul de procedură penală**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 și 10 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Camelia Niculescu în Dosarul nr. 22.107/3/2010 (număr în format vechi 1.938/2010) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.483D/2010.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă referitor la prevederile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, întrucât autorul excepției este nemulțumit, în realitate, de modul de aplicare a textului de lege criticat, respectiv ca neîntemeiată în ceea ce privește dispozițiile art. 278¹ alin. 7 din același cod, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia nr. 3.779 din 26 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 8.494/1/2010, admitând recursul împotriva Încheierii din 6 octombrie 2010 a Curții de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 și 10 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Camelia Niculescu în Dosarul nr. 22.107/3/2010 (număr în format vechi 1.938/2010) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie, cu ocazia soluționării recursului împotriva unei sentințe penale pronunțate într-o cauză având ca obiect o plângere formulată în temeiul art. 278¹ din Codul de procedură penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile și principiile constituționale privind statul român, universalitatea drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale, egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare, libertatea de exprimare, dreptul la informație, dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, reglementarea prin lege organică a organizării și funcționării instanțelor judecătorești, înfiptuirea justiției, instanțele judecătorești și paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 14 paragraful 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice și ale art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, prevederi care consacră dreptul la un proces echitabil, întrucât judecătorul verifică rezoluția sau ordonanța atacată doar pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a înscrisurilor noi prezentate, petentul neputând solicita alte probe necesare unei juste soluționări a cauzei.

Referitor la prevederile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, autorul excepției consideră că acest text de lege încalcă aceleași dispoziții și principii din Constituție și din actele normative internaționale arătate mai sus, în măsura în care judecătorul apreciază că petentul nu are interes în formularea plângerii și a recursului.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală nu și-a exprimat opinia asupra temeiniciei excepției de neconstituționalitate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 7 și 10 din Codul de procedură penală. Prevederile alin. 7 au cuprinsul dat prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, și anume: *„Judecătorul, soluționând plângerea, verifică rezoluția sau ordonanța atacată, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi prezentate.”*

Art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală a fost modificat, ulterior sesizării Curții, prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010.

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3), (4) și (5) referitoare la statul român, ale art. 15 alin. (1) referitoare la universalitatea drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale, ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) referitoare la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 30 alin. (2) referitoare la libertatea de exprimare, ale art. 31 alin. (1) privind dreptul la informație, ale art. 52 alin. (3) referitoare la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 73 alin. (1) și alin. (3) lit. l) referitoare la reglementarea prin lege organică a organizării și funcționării instanțelor judecătorești, ale art. 124 privind înfiptuirea justiției, ale art. 126 alin. (2) și (5) teza întâi referitoare la instanțele judecătorești și ale art. 148 alin. (2) și (4) privind integrarea în Uniunea Europeană, precum și ale art. 11 alin. (1) și (2) referitoare la raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern, raportate la prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 14 paragraful 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice și ale art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, prevederi care consacră dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. În ceea ce privește dispozițiile alin. 10 al art. 278¹ din Codul de procedură penală, autorul excepției nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate. Eventualele greșeli de aplicare a legii, la care face referire în motivarea excepției și care constituie, în realitate, cauza nemulțumirii autorului excepției, nu pot constitui însă motive de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate și, prin urmare, nu pot fi cenzurate de instanța de contencios constituțional, fiind de competența instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului, respectiv a celor ierarhic superioare în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală va fi respinsă ca inadmisibilă.

II. Referitor la dispozițiile art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, acestea au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din actele normative internaționale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel,

prin Decizia nr. 770 din 1 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 562 din 25 iulie 2008, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, reținând că limitarea mijloacelor de probă care pot fi administrate la judecarea plângerii împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimitere în judecată este justificată, având în vedere natura juridică a acestei plângeri, care nu vizează judecarea propriu-zisă a cauzei penale, ci constituie un mijloc procedural prin care se realizează un examen al rezoluției sau al ordonanței procurorului, atacate sub aspectul legalității acesteia. Ca urmare, este firesc ca, în vederea soluționării plângerii, instanța să verifice, pe baza lucrărilor și a materialului existente în dosarul cauzei, care au fost avute în vedere de procuror la emiterea ordonanței sau a rezoluției de netrimitere în judecată atacate, dacă această soluție a fost sau nu dispusă cu respectarea dispozițiilor legale. Cu aceeași ocazie, Curtea a

statuat că dispozițiile art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală nu încalcă dreptul la un proces echitabil, astfel cum este acesta consfințit de prevederile constituționale și de reglementările internaționale, petentul având deplina libertate de a demonstra în fața instanței de judecată nelegalitatea actului atacat, în raport cu lucrările și materialul din dosarul cauzei, precum și posibilitatea prezentării unor probe suplimentare față de cele deja administrate, respectiv „*inscrisuri noi*”.

În același sens este și Decizia nr. 242 din 17 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 261 din 13 aprilie 2011.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Camelia Niculescu în Dosarul nr. 22.107/3/2010 (număr în format vechi 1.938/2010) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie.

II. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.178

din 15 septembrie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2
din Codul de procedură penală**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

nr. 7.991/271/2009 al Tribunalului Bihor — Secția penală, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.709D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 4.774D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Grațiana-Cristina Săveg în Dosarul nr. 7.364/271/2009 al Tribunalului Bihor — Secția penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 4.709D/2010 și nr. 4.774D/2010 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gheorghe Pop în Dosarul

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 4.774D/2010 la Dosarul nr. 4.709D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate, întrucât dispozițiile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală nu prezintă cerințele de claritate și coerență necesare și astfel contravin liberului acces la justiție consacrat de art. 21 din Constituție și dreptului la un tribunal ca și componentă a dreptului la un proces echitabil prevăzut de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 8 octombrie și 10 decembrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 7.991/271/2009 și nr. 7.364/271/2009, **Tribunalul Bihor — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Gheorghe Pop și Grațiana-Cristina Sûveg cu ocazia soluționării recursurilor formulate împotriva unor sentințe penale prin care au fost respinse ca tardive plângerile împotriva unor acte ale procurorului de netrimiteră în judecată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală încalcă egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, dreptul la un recurs efectiv, dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală, dreptul la despăgubiri în caz de eroare judiciară și dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori. În acest sens, arată că, în cazul în care procurorul ierarhic superior nu soluționează plângerea în termen de 20 de zile, persoana vătămată este ținută, sub sancțiunea decăderii, să se adreseze instanței în termen de 20 de zile de la expirarea termenului inițial de soluționare a plângerii de către procurorul ierarhic superior. Astfel, persoana vătămată este sancționată pentru culpa procurorului ierarhic superior, în condițiile în care textul de lege criticat nu prevede nicio sancțiune pentru acesta din urmă.

Tribunalul Bihor — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, deoarece art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi și ale art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, precum și ale art. 20 referitoare la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne, raportate la prevederile art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, arată că dreptul de acces liber la justiție nu este unul absolut și poate fi supus unor termene sau formalități, cu condiția să nu fie afectat în substanța sa și doar în măsura în care termenele sau formalitățile nu sunt incerte sau neprevizibile, respectiv doar în măsura în care justițiabilul le poate cunoaște. Consideră că prevederile de lege criticate instituie un tratament discriminatoriu și inechitabil nu între două categorii de justițiabili, ci pentru aceeași categorie, având în vedere că în unele cazuri organele judiciare rezolvă cererile în termen, iar în alte cazuri, nu.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, având următorul cuprins: „*În cazul în care prim-procurorul parchetului sau, după caz, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori procurorul ierarhic superior nu a soluționat plângerea în termenul prevăzut în art. 277, termenul prevăzut în alin. 1 curge de la data expirării termenului inițial de 20 de zile.*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 129 referitoare la folosirea căilor de atac, precum și a prevederilor art. 6 privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 13 referitoare la dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, respectiv a dispozițiilor art. 2 privind dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală, ale art. 3 referitoare la dreptul la despăgubiri în caz de eroare judiciară și ale art. 4 privind dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori din Protocolul nr. 7 la Convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la aceleași prevederi din Legea fundamentală și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 901 din 16 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 731 din 29 octombrie 2008, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a art. 278¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, reținând că prevederile de lege criticate conțin norme de procedură judiciară, pe care legiuitorul este liber să le adopte potrivit competenței sale stabilite prin art. 126 alin. (2) din Constituție. Dispozițiile art. 278¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, care reglementează tocmai posibilitatea formulării plângerii la instanța de judecată împotriva actelor de netrimiteră în judecată date de procuror, asigură exercitarea dreptului de acces la justiție în concordanță cu dispozițiile art. 21 din Legea fundamentală, respectiv cu cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Totodată, Curtea a statuat că nu poate fi primită nici susținerea că prin stabilirea termenelor în care se soluționează plângerile împotriva rezoluțiilor și ordonanțelor de netrimiteră în judecată se încalcă dreptul la un proces echitabil, dat fiind că autoritățile judiciare la care se referă textul atacat sunt obligate, în limitele acestor termene, să respecte toate normele și principiile procesuale care asigură dreptul la un proces echitabil. Astfel, Curtea a reținut, pe de o parte, că dispozițiile de lege criticate reprezintă o concretizare a normelor constituționale ce consacră liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil, fiind instituite tocmai în vederea respectării exigenței termenului rezonabil, impusă de art. 21 alin. (3) din Constituție, iar, pe de

altă parte, că acestea se aplică fără privilegii ori discriminări tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei legale criticate, în concordanță cu prevederile constituționale ale art. 16.

De asemenea, Curtea a reținut că eventualele abuzuri ale organelor de urmărire penală sau întârzierile în soluționarea plângerilor adresate acestora, la care fac referire autorii excepției și care constituie, în realitate, cauza nemulțumirii acestora, nu pot constitui motive de neconstituționalitate a prevederilor de lege criticate și, prin urmare, nu pot fi cenzurate de instanța de contencios constituțional.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gheorghe Pop în Dosarul nr. 7.991/271/2009 și de Grațiana-Cristina Sûveg în Dosarul nr. 7.364/271/2009, dosare ale Tribunalului Bihor — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.181

din 15 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Rodica Cernea în Dosarul nr. 1.379/111/2010 al Tribunalului Bihor — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.741D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia penală nr. 615/R din 12 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.379/111/2010, **Tribunalul Bihor — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Rodica Cernea cu ocazia soluționării recursului împotriva unei încheieri prin care judecătorul a admis, în temeiul art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală, plângerea împotriva unor acte ale procurorului de netrimiteră în judecată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală încalcă egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil și dreptul la un recurs efectiv, întrucât încheierea pronunțată în temeiul art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală nu este supusă căii de atac a recursului.

Tribunalul Bihor — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile de lege criticate nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și

exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, modificate, ulterior sesizării Curții, prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, cu păstrarea însă a soluției legislative atacate. Textul de lege criticat are următorul cuprins: „*Hotărârea judecătorului pronunțată potrivit alin. 8 este definitivă.*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi și ale art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, precum și ale art. 20 referitoare la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne, raportate la prevederile art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil și

ale art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție, invocate și în prezenta cauză, și cu motivări similare. Astfel, prin Decizia nr. 13 din 10 ianuarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 13 februarie 2006, prin care a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 9 și 10 din Codul de procedură penală, Curtea a statuat că, în situația admiterii plângerii cu reținerea cauzei spre judecare, dispozițiile privind judecarea în primă instanță și căile de atac se aplică în mod corespunzător și, prin urmare, nu este restrâns în niciun fel dreptul părții de a se adresa instanței, de a formula apărări și de a se prevala de toate garanțiile ce caracterizează un proces echitabil. Mai mult, după pronunțarea unei hotărâri de către instanța de fond, se pot exercita căile de atac prevăzute de lege, partea având posibilitatea să își exercite neîngrădită dreptul de acces liber la justiție.

În același sens este și Decizia nr. 753*) din 7 iunie 2011, aflată în curs de publicare la data întocmirii prezentului raport.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Rodica Cernea în Dosarul nr. 1.379/111/2010 al Tribunalului Bihor — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

*) Decizia nr. 753 din 7 iunie 2011 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 662 din 16 septembrie 2011.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 527676